

Zondagmorgen

27 februari 1955

Goeden morgen, vrienden,

Zoals gebruikelijk fungeer ik ook vandaag weer als inleider. Ik wil U erop wijzen, dat wij vandaag een experiment zullen wagen, waarvan wij niet zeker zijn, dat het lukt. Wij hebben U al verschillende malen kunnen verbinden met verschillende sferen. Maar al deze keren, althans op een keer na, lagen deze sferen nabij, of onder onze eigen sferen. Er doet zich op het ogenblik de gelegenheid voor om aanmerkelijk veel hoger te grijpen. Welke persoon er aan het woord zal komen, kan ik U ook niet zeggen. Per slot van rekening kun je wel je gelijken en je minderen controleren, maar wie zal dat bij zijn meerderen doen? Wij weten niet, hoelang het zal duren; wij weten zelfs niet precies, hoever dat kan gaan. Zelfs weten wij niet, of het ons gelukken zal een direct en persoonlijk contact tot stand te brengen. of dat wij misschien weer zullen moeten over gaan tot een vertaling. Zoals gezegd, het is een experiment. Gelukt ons dit, dan zullen wij waarschijnlijk ook in de niet al te verre toekomst U een aantal zeer interessante belevenissen doen ondergaan. Maar ik moet hier toch wel een paar opmerkingen bij maken. Wij zijn hier in een tamelijk homogene kring en kunnen hier dus veel verder gaan dan in een kring, die niet zo één geheel is. Toch moet ik U verzoeken om elke gedachte, die niet strookt met onze bijeenkomst voor het ogenblik, zo veel mogelijk achterwege te laten. Wanneer wij zo hoog proberen te grijpen, kan zelfs een enkele gedachte reeds storend zijn. Wij zouden dan misschien met het experiment niet verder kunnen gaan. Nu is dat wel op te vangen, want wij houden voor deze ochtend enige eigen sprekers in reserve. Maar wij zouden het toch wel heel prettig vinden, om dat, wat wij zoeken, heden morgen naar voren te kunnen brengen. Het zou ook iets langer kunnen duren voor de spreker, of spreekster in kwestie, door komt. U zoudt dus eventueel ook met een onderbreking, die iets langer is dan normaal, genoeg moeten nemen. Wanneer dit gebeurd is, zullen wij trachten het medium zo snel mogelijk vrij te maken. Weest U echter zo goed een perfecte stilte te bewaren, totdat alle tekenen er op wijzen, dat het medium inderdaad ontwaakt. Nogmaals; dit is een experiment. Het kan vlot gaan of niet. Wij zouden echter niet verantwoord zijn, indien wij niet die maatregelen trachten te nemen, die in het ergste geval nodig zouden kunnen zijn. In ieder geval lijkt het ons, ongeacht de duur, het beste te pauzeren, onmiddellijk nadat de spreker of spreekster het medium heeft vrij laten geven. Ik wens U dan verder een goeden morgen.

o-o-o-o-o

Gegroet, vrienden,

HET IS DUISTER IN UW WERELD

Duister is het in Uw wereld, omdat gij nog niet geleerd hebt te zien. De ogen van de mens zijn nog gesloten voor de werkelijkheid, die hem omgeeft. Daardoor zijn er rond de mensen gedachten, die als zware nevels de schoonheid van Gods Schepping verhullen. Er wordt op mij een verzoek afgedrukt op dit moment zelfs door degenen, die door reeds iets meer het licht te benaderen, mij bereikten, om U iets meer te vertellen over mijn leven, mijn denken en mijn sfeer. Wat zal ik U vertellen over mijn leven? Het was een klein moment. Nog geen seconde in de tijd der eeuwigheid, niets in de werkelijkheid van het bestaan, een vliegensmet op de spiegel der oneindigheid. Wat deert het U, wat ik was in het duister der waan. Mijn denken. Daar kan ik U misschien wel iets over vertellen. Wanneer je uitschrijdt in een steeds groter wordende wereld, kun je rijkdommen vergaren en toch arm blijven. Ongetwijfeld ben ik vanuit Uw standpunt rijk, zeer rijk. Ik ben gelukkig, omdat ik meer bezit, dan dat ik ooit als zelfs hemels bezit mij had voorgespiegeld in aardse benepenheid. Maar wat is dat alles vergeleken bij deze grote oneindigheid? Bij deze lichtende kracht, die mij omringt, die ik zie met duizenden, ja, miljoenen gezichten? Zij, mij altijd weer hetzelfde tonend en weerkaatsend. Het leven is de waarde van de Goddelijke kracht. Ik kan niet begeren blijkbaar. Begeren kan ik niet, omdat de overvloed, die mij gegeven wordt en mij voor het nemen is, wanneer in mij de behoefte ontwaakt, groter is, dan ik ooit zal kunnen verwerken. Begeren doe ik niet. Lijden

kan ik ook niet. Hoe kan men lijden, wanneer alle vreugden des Heren alle vreugden van hoge en lichte gedachten van het wetende, dat verder groeit en groeit in mijn voortdurend bestaan? Gelukkig ben ik en begeren ken ik niet. Toch is er in mij de drang om met de mij gegeven rijkdom te werken. Daarom gaan mijn gedachten als volgt; Wie in de volheid en rijkdom bezit moet geven, opdat hij zich zelve tot arme make. Hoe armer men is, hoe groter rijkdom men opnieuw kan ontvangen. De rijkdom, die men ontvangt, is fris en nieuw, geboren op dit moment uit de Goddelijk en lichtende kracht. Wat je geeft of bewaard hebt, ach, al heb je het nog zo goed behoed, heeft de tekenen aangenomen van je eigen wereld en je eigen denken. Van de bekrompenheid en beperktheid, die je als persoonlijkheid nog bent. Daarom probeer ik te geven. Daarom daal ik ook tot Uw duisternis en spreek. Het koord uit een andere sfeer gevlochten, ik heb het genomen en het tot de mijne gemaakt, tot een stem, die niet de mijne is, uit een mond, die niet de mijne is, de woorden zal vormen, die misschien iets duidelijker kunnen maken, waarom wij leven en werken. Want ziet, dit is vaak in mijn gedachten; Hoe kan ik Uw wereld groot maken? Hoe kan ik; vooral U mensen, groot maken. Hoe kan ik alle leven doen ontwaken tot de heerlijke rijkdom der werkelijkheid, die uiteindelijk mijn deel is geworden. Dan denk ik aan het woord als een gebrekkig wapen. Ik probeer te zeggen en het is een gebrekkigheid, want licht en duister moeten elkaar bestrijden. Zo strijdt mijn licht tegen Uw duisternis, trachtend om het wat minder duister te maken. Het doet mij soms pijn op een heel vreemde wijze. Niet pijn, omdat ik lijd of ongelukkig ben, maar omdat gij het geluk nog niet bereikt hebt. Niet pijn, omdat ik uit mijn lichte wereld afdaal, maar omdat ik zie, dat gij nog groter duisternis zoekt, vanuit Uw nevel. Ik zie, hoe valse voorstellingen en gedachten in U leven en weef daarover een ban in de hoop, ze te kunnen verstoren. Maar ik mag Uw persoonlijkheid niet beroeren, mag U alleen de mogelijkheid geven tot aanvaarden en realiseren. Zo zijn het vaak Uw eigen gedachten, die de mijne bereiken. Soms zie ik U en Uw wereld als een bouwwerk van satanische machten, brandend met het duister vuur van angst en haat. Vuur, waaruit een enkeling moeizaam kruipend probeert te ontsnappen, terwijl duizenden grijpende tentakels proberen hem terug te slepen in een roes van ondergang en vurige haat. Maar wanneer er maar een mens los komt uit het duister, dan staan daar de duizenden kleine broeders klaar om die mens te dragen. Dan zijn mijn gedachten bij hen en ik geef mijn kracht, zo ik kan, opdat zij zullen slagen. Mijn gedachten zijn gewijd aan twee dingen. Het ene is onuitsprekelijk voor U, omdat het is een geluk, dat nog ver boven het mijne ligt. De andere zijn de lage werelden, waarop ook Uwe wereld in behoort. In de een zoek ik de kracht en de bewustwording, die mij ook nu nog een voortdurende behoefte is. Een behoefte echter, die altijd gestild wordt. In Uw wereld wil ik geven, omdat de overvloed van liefde, die in mij leeft, een uitweg moge vinden en een uitweg moge zijn voor een andere wereld. Dat zijn mijn gedachten en mijn sfeer, ijler dan de lucht, lichtender dan de zon, ontdaan van alle vormen en beperkingen. Vrij! Zó vrij, dat de kern van een wereld niets anders kan betekenen, ondanks haar zwaarwichtigheid voor Uw wereld, dan een ogenblik van werveling in het licht, waarin wij een ander als persoonlijkheid en kracht erkennen. Een wereld, waarin de gedachten langzaam op schijnen te stijgen, soms als vurige bollen, komend uit het duister, gaande soms tot zover boven ons, dat zij verbleken in de volheid van het zijn. Een wereld, die geen beweging kent en geen vorm, doch niet star is. Waarin dingen als beweging alleen kunnen worden uitgedrukt, omdat voor het ware geen woord te vinden is in Uw sfeer. Het is, alsof de dingen bij ons ontwaken en weer insluimeren en er altijd zijn geweest. Ontwaken en slaap maken het verschil van bewustzijn, dat door ons overal en door ons overal tegelijkertijd wordt waargenomen. In het vormloze van het ijle licht is een kracht zó groot, dat zij ons voortdurend schijnt te doortrillen in alle, maar dan ook in alle sferen, alle werelden, alle bestaan schijnt toe te voeren. Zo is het net de sferen. Ik weet dat er buiten andere liggen. Anderen, die mij nu nog lijken het duister van een hemel, die achter de zon geborgen is. Werelden, waarin toch weer vormen bestaan, maar anders, onverstelbaar. En wat moet ik dan tot U gaan zeggen? Wat zou ik, U mensen, mee moeten delen? Dat die sfeer duidelijk en krachtig tot uiting kan doen komen. Ik geloof niet, dat ik U daar iets over zeggen kan, maar ik kan proberen om een ogenblik te denken in Uw gedachten, te trachten iets van de waarheid, die ik ken, nu achter te laten op deze ochtend, waarin gij een ogenblik een gezellig huis, een warm bed verzaakt heb, omdat Uw geest hongert. Alle dingen des levens zijn voor ons waar. Werkelijk. In elke sfeer, of welke wereld wij ook leven. Alle dingen zijn tevens eeuwig en kosmisch. Dan lijken zij voor ons ook slechts een breukdeel van een seconde te duren. Wanneer wij het lichte en het goede willen vinden, dan zullen wij in alle dingen, altijd het licht moeten ervaren en het duister van ons afwijzen. Eerst wanneer het licht in ons levend is geworden, dan kunnen wij zien de nood van hen, die het licht nog niet kennen. Dan eerst mogen wij trachten anderen te helpen. Maar

eerst moeten wij leren, onze eigen wereld tot een lichte wereld te maken. Dit geldt voor alle sferen en zal ook voor de Uwe gelden. De wereld en het leven brengen zoveel verschillende facetten naar voren, dat een mens of een kleine geest ze nog niet allen tegelijk kan begrijpen of verwerken. De veelheid van het strand des levens moet men onder het zand der feiten zoeken naar de juwelen, die begraven zijn. Juwelen van licht en waarheid en kracht. En eerst wanneer U ze kunt brengen aan het daglicht voor Uw bewustzijn, kunnen ze U het eeuwig lichte weerkaatsen, niet eerder. Misschien betekent dit iets voor U, misschien ook niet. Maar ik voel voor mijn eigen sfeer, dat het zwaar wordt. Zwaar wordt, omdat ik te ver ben gedaald met te veel van mijn persoonlijkheid. En daarom moet ik U gaan verlaten, tenminste in deze zo zeer U geboden vorm. Maar de hele eeuwigheid onzer sfeer is gebonden met U in een bewust streven naar licht en waarheid en met kracht. En deze banden worden nooit verbroken. Moge Uw dag nog gezegend zijn.

o-o-o-o-o

Goeden morgen of goeden middag, dat kunt U op het ogenblik naar verkiezing nemen, vrienden. Wij zitten n.l. op de scheidslijn, tenminste in Uw tijd. Gelukkig is nu aan mij de beurt en zelf wat te gaan praten. Ik meen wel, dat deze dagen er erg geschikt voor zijn. En zo langzamerhand is er een spreken over een ontwakende wereld. Per slot van rekening de wereld is op het ogenblik in de roes van het Carnaval overal en het Carnaval is eigenlijk een verwachting van de lente. Paasfeest, gelijktijdig met het afscheid nemen van de winter. En nu ben ik er absoluut van overtuigd, dat die winter U nog wel even met een paar laatste felle slagen zult straffen net kou en sneeuw. Maar dat neemt niet weg, dat toch eigenlijk deze laatste kou de voorbode is van de zomer en het komen van de lente. Een zomer, die U heel waarschijnlijk heel wat meer warmte zal brengen dan U op het ogenblik wel kunt verwachten. Weest U er alvast blij mee. Het is een wachtende wereld op het ogenblik. Wanneer je kijkt en je ziet, hoe het ijs het water heeft vastgelegd, zodat het nog niet eens meer rimpelen of glinsteren kan in de zon. Wanneer je kijkt naar de velden, die nog een sneeuwerige poederlaag, bedekt in een stille witheid, ligt te wachten, dan is het toch al net, alsof er in de lucht iets zit, je-weet-niet-wat, dat spreekt van komende dingen. Zeker, het is koud, het is guur, dat kan ik heel gemakkelijk opmaken uit Uwe gedachten. Als U wist, hoeveel verwensingen er tegen de koude de laatste dagen zijn uitgesproken, dan zou U waarschijnlijk rillen en niet van de kou alleen. Maar al deze dingen samen, die doen ons een wereld zien, die in verwachting is. Verwachting van ze-weet-nog-niet-wat en de lente. En je weet nooit op welk moment het kan komen. Het kan zijn, dat de zon een paar dagen doorzet en ineens die hele koude bedoening wegvaagt en daarvoor in de plaats zet de eerste sneeuwklonk, de eerste krokus, de berstende bladerknoppen aan de bomen en het voorzichtig pogen tot bloeien van de verschillende houtsoorten. En als U het zo bekijkt, dan komt er onwillekeurig een vergelijking op met de wereld der mensheid. De mensheid op het ogenblik ook, die lijdt ook onder de zware geestelijke kou van het materialisme. Overal lijkt het, of alle geestelijke vrijheid en uiting meer en meer beknopt wordt, of je langzaam maar zeker in een keurslijf, in een dwangbuis geperst wordt, waarin je niet zo makkelijk meer uit zult komen. Maar toch, er zit iets in de lucht en je-weet-niet-wat. Er flitst iets van gedachte tot gedachte, klinkt mee in sommige woorden. Het weet zelfs binnen te dringen in een enkel liedje, het zit hem om die wereld heen. Je begint iets te verwachten en je-weet-niet-wat. Zou het het geval zijn van een stervende wereld, of de eerste prille warmte, die nog in de kou een ogenblik doorpriemend, plotseling de geboorte van een nieuwe wereld betekent. Want niet alleen de wereld ligt in een verwachting van de lente, maar de mensheid ligt ook in verwachting van een geestelijke lente. En zelfs de menselijke geest, die moe gesjouwd over de aarde verder tobt, voelt soms in zich iets als een lentewind. Er zit iets zoels in de lucht. Er gaat iets komen en je-weet-nog-niet-wat. Onwillekeurig wordt je geslingerd tussen hoop en vrees. Juist om de aardige vergelijking, die hierin zit met al haar vlakken, wil ik daar nu eens over gaan praten. En helemaal niet zo dichterbij, als U dat misschien van mij verwacht. Wanneer er een jaar een felle winterkou is geweest, dan zijn er weinig insecten in het voorjaar. Die vorst, die er is op dit ogenblik, roeit een hele hoop onkruid uit. Die brengt een hele hoop van die vliegen en insecten, waar U anders zo heerlijk op kunt mopperen en die Uw hele zomer vergallen, om hals. U weet wel, die dingen, die je, wanneer je besluit en met een glas limonade eindelijk een even heerlijk op het terrasje in het zonnetje te gaan zitten, onmiddellijk je zoemend en brommend alle vrede komen verstoten, tot je kokend op staat en met een krant alles behalve de vliegen kapot gaat slaan, terwijl je natuurlijk de vliegen probeert te raken. Maar je raakt toch altijd wat anders.

Wanneer Uw leven gezellig, zacht en zonnig en zonder enige wrijving is verlopen, zonder enig probleem en er komt geen enkel moment van kille gebondenheid in voor.....Ach, mijn waarde vrienden, misschien komt U toch wel in het zomerland terecht. Maar je vindt er niet zo gauw vrede, omdat er allemaal van die gedachtetjes van de wereld nog als vliegen rond je aan het zoemen zijn. Dan weet je niet eens, wat je eigenlijk moet doen. Je hoort dat gebrom en gesuis en je denkt: terug naar de wereld. Voor je weet, is je hele rust, je heerlijk ogenblik van nieuwe krachten halen, helemaal verknoeid. Daarom moet je in het leven nooit somber worden, wanneer er eens een paar harde dagen komen. Wanneer je werkelijk eens een keertje stevig op je duvel krijgt in het leven. Dat is de winter. En de winter is nodig, wil de lente mooi zijn, wil de zomer vol zijn en de herfst rijkelijk vruchten dragen. Vergeet dat nooit. Wanneer het leven een beetje gebonden lijkt, wanneer je je soms voelt, of dat je voortgedreven wordt door een onbarmhartige slavenjager: nu hierheen, dan daarheen. Dat kan ik toch ook niet laten: dat is toch ook mijn plicht. En dat zou ik zo graag willen doen, maar ik heb er geen tijd voor, Ach vrienden, de winter. De laatste stuiptrekkingen van het materialisme, dat ook in U bestaat. De laatste geselslagen, die het U onmogelijk maken om geestelijk zo open te bloeien, als U gaarne zoudt willen. Maar ook de dingen, die in U al die kleine onbenulligheden breken, die je anders in de sferen zo lang en onaangenaam als een ballast vast kunnen houden. Steeds maar weer U belemmerend om hoger op te gaan. Dat is zo bij de mensheid ook weer. Niet alleen met de mens, maar met de mensheid. Kijkt U nu eens even naar die mensheid. Meer en meer wordt zij ingevlochten in een keurslijf van wetten, regels, grenzen enz. Conferenties en balen papier hebben zo langzaam aan uitgemaakt, welk woord je wel en welk woord je niet mag spreken en het zou mij helemaal niet verwonderen, als ze je ook nog gaan vertellen, op welk uur je nu precies naar bed moet gaan. Men zoekt op het ogenblik naar een materialistische volmaaktheid, die zover als ik de materie ken, waarschijnlijk nooit bereikt zal worden, tenzij op papier. Maar daar heeft men al meer op bereikt. Wat heeft echter dat streven voor de mensheid te betekenen? Waarom moet zij daar nu ineens zo onder lijden? Want een lijden is het. Je kunt niet meer, zoals je zoudt willen. De moed, de fut gaat er uit. Het is, alsof de mensheid verstilt. Je merkt lang zoveel niet meer van daadkracht. Er komt in de plaats daarvan een soort suffige gezapigheid. De mensen geloven het wel. Er is toch niets aan te doen. Alleen zo onder de oppervlakte, daar gist het nog wel eens een keertje. Daar is nog wel beweging. Net zoals het water onder het ijs ook nog wel kan stromen. Net zoals in de aarde onder die onbewogen witte laag het zaad al bezig is overal al kleine wortels in de grond te boren, opdat er zo dadelijk ineens, wanneer de belemmering weg is, de zaak omhoog kan schieten en de hele wereld eensklaps verandert in één groene weelde. Zo gaat het met de mensheid ook. Wanneer die mensheid niet voortdurend meer en meer bekniibeld was geworden, in wat zij haar vrijheid noemt, had zij nooit over die vrijheid nagedacht. Wanneer die mens nooit de hardheid had gekend van een leven, dat alleen maar op het materialisme gebaseerd is, hoe zou zij dan naar een geestelijke bereiking als het hoogste doel kunnen gaan streven? Er zou geen belangstelling voor zijn en de herfst zou alleen maar verregende en wormstekige vruchten brengen. Wanneer die tijd dan voor de mens voorbij is, blijft er niets meer over. Dan kun je zeggen: die hele periode van ontwikkeling is eigenlijk vergeefs geweest. Nu is dat niet het geval. Nu gaat het anders. Die gehele wereld, gevangen in het sociaal streven en hoe het nog meer heet, het streven naar vrijheid en democratie, of naar een volksregering in bolsjewistische zin. Die hele wereld, die hele mensheid wordt voortdurend gevangen gehouden. Gevangen. Zij kan niet los breken. Maar er komt een moment, dat zelfs de dikste ijslaag niet meer houdt. Wanneer na de strenge wintervorst in de lente de wateren gaat stuwen, wanneer de dooi gaat komen, dan zie je, hoe het ijs nog lang blijft liggen. Statisch. Maar hier en daar zie je al de kleine tekenen, dat er iets anders gaat gebeuren. De ijsvloer ligt dan nog op de rivier, zo vast, alsof die hele stroom niets anders ware dan een grote cementen weg, waarop je altijd maar weer rustig verder kunt wandelen. Maar dan begint het te kraken. Je hoort het kraken. Het zet zich voort. Eerst is het zacht: een ritselen en ruisen, een lichte siddering, die door het massieve ijs schijnt te gaan. Dan plots met een daverend geweld, alsof er een duizend kanonnen opeens worden afgeschoten, schieten de grote schotsen over elkaar. Het ijs stuwt in een wanorde op. Dan worden er dammen, vaak hele grote dammen gebouwd. Het water stuwt en stuwt. Het stroomt om de barrière heen, wanneer het er niet over kan. Maar uiteindelijk breken ook die en vindt het water zijn vrije uitweg, meespoelende de laatste restanten van haar eigen gevangenis naar zee. Hoe is het nu met die menselijke geest gesteld? De menselijke geest heeft het hard te verduren. Zij wordt vast gebonden in het keurslijf van dogmatische kerkelijke opvattingen. Zij wordt gebonden in de nauwkeurig en precieze esoterische leerstellingen van scholen, die U dan wel geestelijk omhoog willen

brengen, maar daarvoor vragen absolute gehoorzaamheid. De mens zelf is geketend in een sociaal bestel, in een samenleving, waar in elk kleinste daad onmiddellijk onderworpen wordt aan een kritiek, waarbij elk enthousiasme wordt gedempt als niet passend. Waarin elke zelfstandige daad als voor de gemeenschap niet aanvaardbaar, wordt terug gewezen. Ijs. Maar als U goed kijkt in de wereld, dan merkt U, dat het op de toppen al aardig begint te dooien. Van alle kanten komen nieuwe geestelijke krachten naderbij. Er zit werking in. U hoort de ijslaag van de huidige beschaving en cultuur kraken. Er zijn een hoop mensen, die zeggen: "Ach, meneer, wanneer dat gebeurt, wat moeten wij dan?" Maakt U zich toch geen zorg. Het ijs moet breken. Hoe zou anders de rivier van de menselijke geest, die streeft naar eeuwigheid, uit de beperktheid van het stoffelijk bestaan, haar stroombed kunnen volgen van land tot land, van sfeer tot sfeer, tot zij eindelijk in de weidse oceaan van Gods grootheid terecht komt? Dat moet wel gebeuren, nietwaar?

En omdat het nu eenmaal moet gebeuren, doen wij er beter aan ons daar geen zorgen over te maken. Alleen men moet niet trachten een ijs carnaval te houden op de koude dansvloer, terwijl zij al kraakt. Je kunt niet weten, wanneer het ijs kraakt. Je moet voorzichtig zijn. Maar aan de andere kant moet je klaar staan om er gebruik van te maken, zodra het gebeurt. En dat zowel voor U zelf, als voor anderen. Laten wij maar weer van de natuur uitgaan. Wanneer het ijs breekt, is het opvallend, hoe gauw al daarna de eerste bloemen komen. Hoe ineens de hele omgeving van de rivier verandert. Vandaag is het nog een ijswoestenis, morgen, water in wanhopige strijd met de ijsschotsen. En dan ineens een lenteland. In de menselijke geest met het menselijke lichaam gaat het al precies hetzelfde. Lichamelijk bent U gevangen in een keurslijf van conventies. U heeft Uw opvoeding, Uw milieu, Uw stand, Uw inkomen en dat legt allemaal verplichtingen op. Maar het ziet er naar uit, dat dat zo niet zo lang meer kan blijven bestaan. Je ziet er allerlei dingen bij, die je doen denken: Ook voor ons zal de toestand vandaag of morgen wel moeten veranderen. Hoe, weet ik nog niet. Maar het gaat veranderen. het ijs van Uw eigen leven gaat ook breken. Een hele hoop van de dingen, die U op het ogenblik kil en koel trachten te regeren en te beperken, zullen zo dadelijk worden weg gespoeld door een golf van geestelijk bewustzijn. Nu moet U niet denken, dat U dat opeens buiten alle grenzen kunt gaan treden, zoals het water, wanneer er een ijsstuw ontstaat. Zelfs dat water keert zo snel mogelijk terug in de rivier. Er bestaat voor de mens ook een rivierbed. Dat heet: de menselijkheid. Binnen de perken van menselijkheid moeten lichaam en geest uiteindelijk blijven, anders kunnen zij nooit wat tot stand brengen. U kunt wel eens een enkele keer buiten die oevers treden, omdat dat de enige manier is om met de rivier verder te gaan, maar je kunt het nooit te lang doen, want anders ga je verloren. Die rivier van ons leven wordt dadelijk wel schoon gemaakt. Zo dadelijk is er weer de mogelijkheid om direct tot het Goddelijke door te dringen. Dan ben je weer veel minder stoffelijk bezorgd. Dan ben je weer meer geestelijk vrij, omdat je stoffelijk veel meer daadkracht nodig hebt. Zo staat U er allemaal voor. Stuk voor stuk, hoor. Van de jongste tot de oudste. Voor U allen is het leven nu alleen maar wachten op het ogenblik, dat je weer direct op God aan kunt gaan streven. Iets, waarop je jezelf nu bewust of onbewust voorbereidt. Wat doet het water, wanneer het in de horizontale richting niet verder kan gaan? Wanneer het niet verder kan gaan naar de zee toe, dan gaat het stuw. Het verhoogt zijn eigen peil, opdat het zo dadelijk zoveel te sneller door zal kunnen dringen tot de zee. U weet het waarschijnlijk wel: wanneer een rivier bevroren is geweest, dan is de eerste tijd van dooi net een vloedgolf. Dan barst zo'n rivier met veel water in de zee uit, dan zij anders doet. Zo gaat het met U ook. Op het ogenblik bent U bezig Uw peil te verhogen, Uw bewustzijn, nietwaar? Wanneer nu dadelijk de stoffelijke beperkingen uit de weg worden geruimd, hetzij door een verandering in de stof, hetzij door het verlaten daarvan, dan zult U zien, dat alles, wat U nu doet om U zelf geestelijk te verhogen, U een enorme snelheid en vaart geeft bij de volgende ontwikkelingen. Dan vliegt U a.h.w. ineens op het Goddelijke af. Dat kunt U nog niet bereiken. Waarschijnlijk kunt U niet eens de juistheid van dit alles, geheel logisch inzien. U bent nog gevangen. Weet U, het is helemaal niet zo gek, dat de mensen in deze tijd al aan Pasen gaan denken; het is nog wel lang geen Pasen, maar het begint vastentijd te worden. Een tijd van magerte. Zij nemen nog even afscheid van de volheid in een groot feest. U weet wel, met feestneuzen en een maskertje voor, opdat niemand weet, wie zij zijn, wanneer zij dat doen, wat wij, wanneer zij zichzelf zouden zijn, zeker niet zouden doen. Zo speelt de wereld op het ogenblik ook Carnaval. Maar Carnaval is eigenlijk al een voorbode van het Paasfeest, van de komende Herrijzenis. Dat maskerspel, dat er op het ogenblik in de wereld wordt gespeeld, is een voorteken van het herrijzen van de mensheid. Zo

gaat het bij Uzelf ook. Wanneer U een beetje Carnaval speelt, wanneer U een masker opzet, dan komen de magere dagen er achter aan. Maar dan gaat U in Uw ziel langzaam maar zeker de bloei ervaren en de volheid, die de wereld niet kont, wanneer de zon en de wind samen plotseling de heerlijke zuidelijke warmte brengen, inplaats van de zuidoostelijke kou van het ogenblik en alles opeens zijn naaktheid bedekt met een nieuw en teer kleed. De wereld wacht op het ogenblik. Het is een wachtende wereld. Het lijkt wel, of alleen de wind en de wolken leven en de heerschappij hebben, terwijl de aarde zelf versteend is. In Uw leven lijkt het U ongetwijfeld maar al te vaak, of het met U zelf ook zo is. Dat alleen de omstandigheden van buiten U nog wat te zeggen hebben en er van binnen eigenlijk geen vooruitgang in zit. Heeft U die periode nog? Maakt U zich geen zorgen. Na deze kou, na deze stilte komt onverweigerlijk de lente. Wij hebben het op het ogenblik al zover gebracht, dat alles stuwt. U voelt zich ongeveer als een boom, die, terwijl de sneeuw nog op de kale takken ligt, de sappen reeds omhoog voelt stuwen naar alle kanten. Een drang om iets nieuws te creëren, om zich te gaan uiten, om uit de doodsheid en kou van de winter weer op te bloeien. Voelt U dat wel? Zoveel te beter. U voelt de naderende lente reeds aan. Zo dadelijk volgt voor U dan ook de bloei van lichaam en geest. Dan is voor U het wachten voorbij, zoals het voor de wereld voorbij gaat. En wanneer er dan nog een periode van wachten is voor U en de wereld, wat kan ik U beter raad geven dan: wacht net zo rustig, als de wereld zelve wacht. Stook de kachel maar eens op, of ga naar Leiden schaatsen. Zet die ene klant nu maar rustig eens even op zij. Wanneer het in de wereld zo koud is, kunnen zij best wachten tot morgen. Het is winter. Goed. Maar weet wel: zo dadelijk komt voor alles en allen de periode van grote daadkracht. Wanneer wij dan zien hoe de wereld soms al in een sidderend verwachten naar stilte tracht te verbreken, dan denken wij: misschien dat er nog menige ijsbarrière zal moeten springen, voordat alles weer normaal zijn gang gaat en de zomer in het land gaat komen. Maar zeker is het, dat de wereld een nieuwe bloei tegemoet gaat. Dat de mensheid een nieuwe bloei tegemoet gaat en de geest daardoor, bevrijdt, dichter zal kunnen komen tot het Goddelijke dan lange tijd het geval was.

Dan heb ik hiermede mijn toespraak beëindigd, mijne vrienden. Ik hoop, dat het in U geen twijfel of protesten heeft gewekt. Ik geef nu het woord over aan de laatste spreker.

o-o-o-o-o

Goeden morgen, vrienden,

Wij zullen thans op de gebruikelijke wijze gaan besluiten en ik zou gaarne een onderwerp van U hebben om hier dit slotwoord op te bouwen.

VERNIEUWING

Stil en koud, in het ijs versteend

Tot op der aarde ribben uitgebeend

Ligt onze wereld, Kil en stijf.

In stof gebonden en onder zonden

Zwaar beladen gaat de mens,

Zoekende genade.

Genade, ter vermindering van zijn zonden.

Geslagen, uitgeput, ligt de geest in het veld

Door vreemde vijand neergeveld

En bidt om heling van zijn wonden.

Door eigen zwakte nog gebonden

Vraagt zij: Geef mij nieuwe kracht,

Al wat steende, al wat wacht

Uit dezelfde klacht; Geef ons leven.

Laat ons ontwaken weer als sterken

Laat uit de daadloosheid geboren krachten in ons werken,

Opdat wij wederom de sterken kunnen zijn.
Streven kunnen groot en klein voor al wat leeft,
Laat in ons waken nu de geest,
Die rond deze stille wereld zweeft.
Gouden licht, dat sterker wordt,
Dat bindt en knevelt al tekort,
Dat er is in het leven,
Is het antwoord door de oneindigheid
O..... deze bête gegeven.
Het lacht, het straalt, het streelt, het steekt
En zie.....de koude keten breekt,
Een nieuw bewustzijn kan ontwaken.
De geest, versterkt nu, rijst opnieuw
En durft opnieuw zijn wegen gaan.
Het lichaam van de kille ban ontdaan
Licht opnieuw het leven tegen.
Dat doet het gouden licht,
Dat uit de hoogste sferen daalt.
Het oude verval, de vorm versmelt,
Er wordt een nieuwe vorm gesteld.
Een nieuwe wereld wordt geboren,
Of, nieuw als heden niets kon zijn
In allen tijd tevoren..
Vernieuwing van de levenskracht,
Vernieuwing die uit winternacht
De zomerlach weer brengt naar voren,
Het is, of in het gouden lichtend gloren
Zichzelf de laatste keten slaakt,
Wanneer vernieuwd en vol van krachten
Stof en geest tezaam ontwaakt.
Dan klinken er fluiten en schalmeien
In de rokende puinhoop van wereld, die viel,
Dan draaien opnieuw met sterke handen
De mensen zelf het levenswiel;
Waarmee de wereld wordt herboren
Hernieuwd en schoon en lichtend sterk.
Het gouden licht wordt tot een vleugel,
Die koelend wuift langs het blauwe zwerk,
Een engel, die de wacht wil houden,
Opdat geen schade aan het werk,

Orde der Verdraagzamen

Aan het ons geboren leven aal geschieden.
Zacht zingen ouden en ook jongen,
De oude levensmelodieën,
Onder de bloeiende meien, die geuren,
Dansen de kinderen in rijen.
Zij dromen in het spel van het wereldgebeuren,
Dat met het licht het licht zich weer paart,
Hoe licht en licht wordt tot een aard
Vol nieuwe vruchtbaarheid,
Zij zien, hoe in vlucht,
De duisternis op zwarte vlerken verglijdt
En weg vlucht over de grens der einder
Naar het ongekende; de Oneindigheid.
Zij bouwen scholen, bouwen kerken,
Denken als de ouden over geest, over kracht.
Zij zien het wonder, der Goddelijke werken,
Hoe God s licht de vernieuwing weer heeft gebracht.

Ik hoop, dat dit U allen voldoende is geweest, en ik dank U voor Uw aandacht en wens U verder een aangename Zondag.